

РЕШЕНИЕ

№ 1685

гр. В., 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
ИВЕЛИНА Д. ЧАВДАРОВА

при участието на секретаря Марияна Ив. Иванова
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20223100501643 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивни жалби, както следва:

I. Въззивна жалба с рег. № 260386/12.01.2022 год. по рег. на РС-В. от „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т., подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 262897/02.12.2021 год., поправено с Решение № 260060/27.01.2022 год., постановени по гр. дело № 13884/2020 год. на РС-В., уточнена с молба с вх. № 260387/12.01.2022 год. по рег. на РС-В. и с молба с рег. № 20662/07.09.2022 год. по рег. на ОС-В., В ЧАСТИТЕ с които дружеството-въззивник е осъдено да заплати на З. Л. Ч. от гр. В., следните суми:

1) **сумата от 646, 40 лева**, съставляваща разликата над 675, 35 лева до присъдените 1321, 75 лева, представляващи дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за периода октомври 2017 год. до януари 2020 год. включително, като са отхвърлени заявените от ответното дружество против ищеца претенции под формата на **възражения за прихващане** на сумата от 1321, 75 лева **със сумите от 363, 06 лева** – начислена и изплатена по погрешка сума във фиш за работна заплата за месец март 2020 год. като възнаграждение за ползван платен годишен отпуск от 12 работни дни и от **283, 34 лева** – начислена и изплатена по погрешка сума като „бонус“ за м. април 2020 год.;

2) **сумата от 1177, 09 лева**, представляваща разликата между дължимото и изплатено трудово възнаграждение за м. март 2020 г. както и сумата от 66, 05 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 10.04.2020 год. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба (30.10.2020 год.) до окончателното ѝ изплащане;

3) **сумата от 1177, 09 лева**, представляваща разликата между дължимото и изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ;

4) **сумата от 795, 88 лева**, представляваща разликата между дължимото и изплатено обезщетение по чл. 220 от КТ;

5) **сумата 204, 39 лева**, представляваща незаплатено обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г. – общо за 13 р. д.

II. Въззивна жалба с рег. № 262029/17.02.2022 год. по рег. на РС-В., подадена от „В.Т.“ АД чрез процесуален представител срещу Решението № 260060/27.01.2022 год., постановено по гр. дело № 13884/2020 год. на РС-В. по реда на чл. 247 ГПК, с което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Решението № 262897/02.12.2021 год., постановено по същото гражданско дело.

III. Насрещна въззивна жалба с рег. № 262421/25.02.2022 год. по рег. на РС-В. от ищеца З. Л. Ч. от гр. В., подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 262897/02.12.2021 год., поправено с Решение № 260060/27.01.2022 год., постановени по гр. дело № 13884/2020 год. на РС-В., в частите с които:

1) са отхвърлени исковете на З. Л. Ч. от гр. В. срещу „Винпром -Т.“ АД, ЕИК *****, със седалище гр. Т. за заплащане на сумата от **290, 17 лева**, съставляваща неплатен остатък от дължимо трудово възнаграждение за м. февруари 2020 г., ведно със законната лихва, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год/ до окончателното ☐ изплащане и за заплащане на сумата от **21, 11 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 290, 17 лева, считано от 10.03.2020 год. до датата на подаване на исковата молба в съда – 30.10.2020 год.;

2) са отхвърлени исковете на З. Л. Ч. от гр. В. срещу „Винпром -Т.“ АД, ЕИК *****, със седалище гр. Т. за заплащане на сумата от **620, 93 лева**, представляваща неплатен остатък от дължимо трудово възнаграждение за м. април 2020г. и за заплащане на сумата от **133, 67 лева** – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 620, 93 лева, считано от 10.05.2020г. до датата на подаване на исковата молба в съда – 30.10.2020 год.

В жалбата на „В.Т.“ АД – ответник по предявените искове, срещу основното решение са наведени оплаквания, че решението в атакуваните от него части е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неправилен анализ и преценка на доказателствата, в резултат на което решението е и необосновано.

Неправилно е прието, че дължимото трудово възнаграждение на ищеца за месец март 2020 год. е в брутен размер от 2241, 72 лева, при което и е неправилен изводът на съда, че искът за заплащане на сумата от 1177, 09 лева, представляващи допълнително трудово възнаграждение (месечен бонус) за месец март 2020 год. е основателен, съответно основателен е и акцесорният иск за заплащане на обезщетение за забава по чл. 86 ЗЗД в размер на 66, 05 лева за периода 10.04.2020 год. до датата на подаване на исковата молба – 30.10.2020 год. Не е съобразено, че в издадения коригиран фиш за работна заплата на ищеца за месец февруари 2020 год. е начислена действителната сума, която му се следва – 2176, 17 лева, а не начислената и изплатена му сума в размер на 2 807, 91 лева. Именно и поради това разликата между начислената в първоначално издадения фиш (и изплатена) сума от 2 807, 91 лв. и действително полагащата се на ищеца З. Ч. сума от 2 176, 17 лева, е 631, 74 лева, която съгласно чл. 272, ал. 1, т. 2 от КТ е удържана от възнаграждението на ищеца и това е отразено във фиша за работна заплата за месец март 2020 г., който фиш се издава след изтичане на работния месец март, т. е., както е посочило и вещото лице по ССЧЕ – през месец април 2020 г.

Неправилен е и изводът на съда, че брутното трудово възнаграждение на ищеца за последния пълен отработен месец (месец февруари 2020 год.) е в размер на 3134, 08 лева, в резултат на което и неправилно са определени и размерите на обезщетенията по чл. 220 КТ и чл. 222 от КТ, като в жалбата са изложени подробни съображения и доводи в тази насока. Изложени са и съображения, че основа за определянето на обезщетенията по чл. 220 КТ и чл. 222 КТ е размерът на трудовото възнаграждение за последния месец преди прекратяване

на трудовото правоотношение на ищеца, който в случая е месец март 2020 год. (а не месец февруари 2020 год. както е приел районният съд) при спазване на правилото, установено в чл. 19, ал. 1 НСОПЗ.

Оспорен е и изводът на съда, че не е установено по делото, какви суми са заплатени от ответника на ищеца за месеците март и април 2020 год, както и основанието, на което те са заплатени, като не са анализирани доказателствата в тази насока, включително и признанията на ищеца в подадената от него писмена молба от 18.11.2020 год.

Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваните части и за постановяване на друго, с което исковите да бъдат отхвърлени, ведно с присъждане на разноски за двете инстанции.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, насрещната страна – ищецът З. Л. Ч., чрез процесуален представител, оспорва въззивната жалбата, счита, че е неоснователна, а решението в атакуваните от ответника части за правилно и настоява да бъде потвърдено в тези части, ведно с присъждане на сторените разноски.

В насрещната въззивна жалба на ищеца З. Л. Ч. са наведени оплаквания, че първоинстанционното решение в атакуваните от него части е неправилно и незаконосъобразно, като се настоява за отмяната му в тези части и за постановяване на друго, с което исковите му по чл. 128, т. 2 КТ за месеците февруари 2020 год. и април 2020 год. и по чл. 86 ЗЗД да бъдат уважени в пълния предявен размер.

В жалбата на „В.Т.“ АД против решението, постановено в производството по чл. 247 ГПК, са наведени оплаквания, идентични с тези в жалбата му против основното решение в частта му, с която е уважен иска на З. Ч. против дружеството по чл. 224 КТ за заплащане на сумата от 204, 39 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г. – общо за 13 р. д.

Подадена е и частна жалба от З. Л. Ч. срещу Определението № 260093/27.01.2022 год. по гр. дело № 13884/2020 год. на РС-В., постановено в производство по чл. 248 ГПК, с което е отхвърлена молбата му за изменение на Решението № 262897/02.12.2021 год. по същото гр. дело в частта му за разноските. Изложени са съображения за неправилност на определението, като се настоява за отмяната му.

В съдебно заседание дружеството -въззивник, ответник по исковите - „В.Т.“ АД, със седалище гр. Т., не изпраща представител, в писмено становище от 14.11.2022 год. поддържа въззивната си жалба, настоява да бъде уважена, претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание ищецът по исковите З. Л. Ч. от гр. В., лично и чрез процесуален представител, поддържа насрещната си въззивна жалба, оспорва жалбата на другата страна, поддържа и подадената частна жалба.

Съдът съобрази следното:

Производството пред РС- В. е образувано по предявени от З. Л. Ч. от гр. В. срещу „В.Т.“ АД, със седалище гр. Т. в условията на обективно кумулативно съединяване икове по чл. 128, т. 2 КТ, чл. 220 КТ, чл. 222 КТ, чл. 224 КТ и чл. 86 ЗЗД.

В исковата си молба, уточнена с молба от 18.11.2020 год. ищецът З. Ч. от гр. В. е навел следните твърдения:

В периода 24.05.2009 г. - 03.04.2020 г. е работил по трудово правоотношение с ответното дружество въз основа на трудов договор № 224 от 24.05.2009 г.1, на длъжност „търговски представител" в търговски отдел с място на работа в гр. В. и региона. На дата 03.04.2020 г. трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда (КТ) - поради намаляване на обема на работата в резултат от обявеното на 13.03.2020 г. от Народното събрание на Република България извънредно положение и наложените забрани и ограничения със Заповед № РД-01-124 от 13.03.2020 г., издадена от министъра на здравеопазването.

Ищецът твърди, че от дата 01.01.2019 г., ответното дружество е започнало да

припада дължимото му допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит (ТСПО) от сумата за полагащия му се месечен бонус върху оборота. Едновременно с това, от момента на възникване на трудовото правоотношение на 24.05.2009 г., ответникът „Винпром-Т.“ АД неоснователно не е зачитал пълния му трудов стаж при определяне на дължимото му допълнително възнаграждение за ТСПО, при което и за периода септември 2017 год. до януари 2020 год. вкл. му дължи сумата в общ размер на 1351, 33 лева, представляваща сбора от дължимите и незаплатени допълнителни възнаграждения за трудов стаж и професионален опит за посочения период, както и сумата от 224, 63 лева, представляваща сбора от обезщетенията за забава върху всяко неплатено допълнително възнаграждение, считано от падежа на всяко вземане до датата на подаване на исковата молба - 30.10.2020 г.

Ищецът твърди още, че за месец февруари 2020 год. ответникът не му е заплатил в пълен размер дължимото трудово възнаграждение, като му дължи сумата от 290, 17 лева, както и мораторна лихва върху горната сума за периода 10.03.2020 год. до подаването на исковата молба – 30.01.2020 год.; за месец март 2020 год. не му е заплатено в пълен размер дължимото трудово възнаграждение, като ответникът му дължи сумата от 1177, 09 лева, както и мораторна лихва върху горната сума в размер на 66, 05 лева за периода 10.04.2020 год. до подаването на исковата молба – 30.10.2020 год.; за месец април 2020 год. не му е заплатено в пълен размер дължимото трудово възнаграждение, като ответникът му дължи сумата от 620, 93 лева, както и мораторна лихва върху горната сума в размер на 133, 67 лева за периода 10.05.2020 год. до подаването на исковата молба – 30.10.2020 год. Твърди още, че не са му заплатени в пълен размер дължимите при прекратяване на трудовото му правоотношение обезщетения по чл. 220 КТ, по чл. 222, ал. 1 КТ и по чл. 224 КТ, като ответникът му дължи съответно: сумата от 795, 88 лева - дължимо и незаплатено обезщетение по чл. 220 КТ /разликата между дължимото обезщетение в размер на 2676, 39 лева и изплатеното такова в размер на 1 880, 51 лева/; сумата от 1177, 09 лева – дължимо и незаплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ /разликата между дължимото обезщетение в размер на 3 122,45 лева и изплатеното такова в размер на 1 945, 36 лева/ и сумата от 204, 39 лева – дължимо и незаплатено обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2019 и 2020 год. общо в размер на 13 работни дни.

В съответствие с наведените твърдения са и отправените искания – за осъждането на ответника да заплати на ищеца следните суми:

сумата от 1351, 33 лева, представляваща сбора от дължими и незаплатени допълнителни възнаграждения за трудов стаж и професионален опит за периода от септември 2017 г. до януари 2020 г. вкл., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и **сумата от 224, 63 лева**, представляваща сбора от обезщетенията за забава в размер на законната лихва върху всяко неплатено допълнително възнаграждение, считано от падежа на всяко вземане до датата на подаване на исковата молба - 30.10.2020 г.;

сумата от 290, 17 лева, съставляваща неплатен остатък от дължимо трудово възнаграждение за м. февруари 2020 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и **сумата от 21, 11 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 290, 17 лева, считано от 10.03.2020 год. до датата на подаване на исковата молба в съда – 30.10.2020 год.;

сумата от 1177, 09 лева, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 год., включващо: 186, 24 лева – дължим остатък от трудово възнаграждение за ползван платен годишен отпуск през март 2020 г., 92, 77 лева – дължим месечен бонус за м. март 2020 год. и 900 лева – дължим тримесечен бонус за първо тримесечие на 2020 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума от 1177, 09 лева, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 66,05 лева – обезщетение за забава в

размер на законната лихва върху горната сума, считано от 10.04.2020 год. до подаването на исковата молба /30.10.2020 год./;

сумата от **620, 93 лева**, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец април 2020 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от **133, 67 лева** – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горната сума, считано от 10.05.2020 год. до подаването на исковата молба /30.10.2020 год./;

сумата от 795, 88 лева – дължимо и незаплатено обезщетение по чл. 220 КТ /разликата между дължимото обезщетение в размер на 2676, 39 лева и изплатеното такова в размер на 1 880, 51 лева/, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане.

сумата от 1177, 09 лева – дължимо и незаплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ /разликата между дължимото обезщетение в размер на 3 122,45 лева и изплатеното такова в размер на 1 945, 36 лева/, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане;

сумата от 204, 39 лева – дължимо и незаплатено обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2019 и 2020 год. общо в размер на 13 работни дни /разликата между дължимото обезщетение в размер на 2029, 59 лева и изплатеното такова в размер на 1825, 20 лева/, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуален представител, поддържа исковете си и настоява да бъдат уважени. Претендира присъждане на разноски.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, поддържан в съдебно заседание, ответникът „В.Т.“ АД, със седалище гр. Т., чрез процесуален представител, признава иска по чл. 128, т. 2 КТ за трудово възнаграждение за ТСПО до размера на сумата от 1321, 75 лева, представляващи стойността на незаплатено допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода месец октомври 2017 г. до месец януари 2020 г. вкл., като за горницата до 1351, 33 лева – допълнително трудово възнаграждение за ТСПО за месец септември 2017 год. прави възражение за погасяването му по давност; признава и иска за обезщетение за забава за минал период върху признатия размер на главницата. Заявява под формата на възражения за прихващане на сумата от 1321, 75 лева **свои насрещни вземания към ищеца, съответно: със сумата от 363, 06 лева** – представляваща начислена и изплатена на ищеца по погрешка сума във фиш за работна заплата за месец март 2020 год. като възнаграждение за ползван платен годишен отпуск от 12 работни дни и със сумата от **283, 34 лева** – представляваща начислена и изплатена на ищеца по погрешка сума като „бонус“ за месец април 2020 год.

Оспорва останалите предявени икове, счита, че са неоснователни и настоява за отхвърлянето им в цялост. Счита, че последният отработен от ищеца месец е месец февруари 2020 год. и именно брутното трудово възнаграждение за този месец е основата, върху която трябва да се определи и размера на обезщетението по чл. 224 КТ, а не месец март 2020 год., тъй като през м. март 2020 год. ищецът ищецът е ползвал платен годишен отпуск и няма отработени 10 дни. По отношение определяне на размера на обезщетенията по чл. 220 и чл. 222 КТ следва да се приложи нормата на чл. 19, ал. 1 НСОПЗ. Счита, че към размера на БТВ не следва да се включва изплащания тримесечен бонус тъй като това възнаграждение няма постоянен характер.

Първоинстанционното решение в частта му, с която е уважен иска на ищеца по чл. 128, т. 2 КТ до размера на сумата от 675, 35 лева, представляващи дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за периода октомври 2017 год. до януари 2020 год. включително, ведно със законната лихва считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане; в частта му, с която този иск е отхвърлен за разликата над 1321,

75 лева до претендираните 1351, 33 лева, т. е., е отхвърлен за сумата от 29, 58 лева, представляващо дължимо трудово възнаграждение за месец септември 2017 год., в частта му, с която искът по чл. 86 ЗЗД е уважен за сумата от 215, 47 лева, а също и в частта му, с която искът по чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 215, 47 лева до 224, 63 лева, не е обжалвано, в тези части е влязло в сила и не е предмет на въззивната проверка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа и правна страна:

Прието е за безспорно установено между страните и ненуждаещо се от доказване, че ищецът е полагал труд в ответното дружество в периода 24.05.2009 г. - 03.04.2020 г. по трудово правоотношение въз основа на трудов договор № 224 от 24.05.2009 г. и анекси към същия, на длъжността „търговски представител“ в търговски отдел. На дата 03.04.2020 г. трудовото правоотношение на ищеца е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ – поради намаляване на обема на работата.

Трудовото възнаграждение се дължи ежемесечно съобразно уговореното между страните. Основното задължение на работника по трудовия договор е да престира труд, а основното задължение на работодателя е да му плаща възнаграждение за извършената работа. В тежест на ищеца е да установи, че е полагал труд, а в тежест на работодателя е да установи, че е заплатил уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

Ответникът е признал иска по чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на трудово възнаграждение периода м. октомври 2017 г. до м. януари 2020 г. вкл. в размер на сумата от 1321, 75 лева. На основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД ответникът е изпаднал в забава след изтичане на срока, в който е трябвало да се изплати съответното възнаграждение – 10-то число на месеца, следващ месеца за който се дължи трудовото възнаграждение. Поради това и заявената претенция по чл. 86 от ЗЗД е основателна за претендирания от ищеца период 10-число на месеца следващ, този за който се дължи трудовото възнаграждение до 30.10.2020 год.

От заключението на ССЧЕ от 01.11.2021 год. е установено, че сбора от обезщетенията за забава в размер на законната лихва върху всяко неплатено допълнително възнаграждение за периода октомври 2017 год. до януари 2020 год. вкл., считано от падежа на всяко вземане (10 – то число на месеца, следващ месеца, за който се дължи) до подаването на исковата молба – 30.10.2020 год. – е в размер на 215, 47 лева.

С оглед извода за дължимост на сумата от 1321, 75 лева следва да се разгледат заявените от ответника под формата на възражения за прихващане на сумата от 1321 лева със сумите от 363, 06 лева – представляваща начислена и изплатена на ищеца по погрешка сума във фиш за работна заплата за месец март 2020 год. като възнаграждение за ползван платен годишен отпуск от 12 работни дни и 283, 34 лева – представляваща начислена и изплатена на ищеца по погрешка сума като „бонус“ за месец април 2020 год.

Възраженията са неоснователни. Видно от фиш за работна заплата на л. 76 от делото на РС-В. през месец март 2020 год. ищецът е ползвал платен годишен отпуск в размер на 12 р. д., като начисленото му възнаграждение за времето на ползвания платен годишен отпуск е в размер на 1604, 64 лева; за месец април няма начисляван „бонус“ в посочения размер. Доказателства, че сумата от 363, 06 лева е начислена и изплатена на ищеца по погрешка сума във фиш за работна заплата за месец март 2020 год. като възнаграждение за ползван платен годишен отпуск от 12 работни дни няма ангажирани. Няма ангажирани и доказателства за начислявана и изплащана сума от 283, 34 лева като „бонус“ за месец април 2020 год. Това е достатъчно да обоснове извод за неоснователност на заявените от ответника под формата на възражения за прихващане претенции. Отделно от това дори и да се приемат за установени твърденията на ответника, с които той обосновава възраженията си за прихващане, то съгласно чл. 271, ал. 1 КТ работникът или служителът не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно. В чл. 8, ал. 2 КТ е установена оборима презумпция за добросъвестност, която не е опровергана. Изложеното е самостоятелно за неоснователност

на заявените от ответника под формата на възражения за прихващане претенции. Доводите на ответника, черпени от разпоредбата чл. 272, ал. 1 КТ са неоснователни, тъй като при прекратено трудово правоотношение, какъвто е настоящият случай, тази разпоредба е неприложима.

По тези съображения решението в частта му, с която ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 646, 40 лева, съставляваща разликата над 675, 35 лева до присъдените 1321, 75 лева, представляващи дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за периода октомври 2017 год. до януари 2020 год. включително, като са счетени за неоснователни заявените от ответното дружество против ищеца претенции под формата на възражения за прихващане на сумата от 1321, 75 лева със сумите от 363, 06 лева – начислена и изплатена по погрешка сума във фиш за работна заплата за месец март 2020 год. като възнаграждение за ползван платен годишен отпуск от 12 работни дни и от 283, 34 лева – начислена и изплатена по погрешка сума като „бонус“ за м. април 2020 год, е правилно и следва да бъде потвърдено в тази част.

По отношение на иска на ищеца по чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 290, 17 лева, съставляваща неплатен остатък от дължимо трудово възнаграждение за м. февруари 2020 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 21, 11 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 290, 17 лева, считано от 10.03.2020 год. до датата на подаване на исковата молба в съда – 30.10.2020 год., съдът приема следното:

От заключението на ССЧЕ е установено, че месечният бонус за реализиран оборот за м. февруари 2020 год., който се дължи на ищеца, съгласно трудовия договор, е в размер на 1345, 17 лева; в този смисъл е и справка на л. 43 от делото на РС-В., издадена от ответното дружество и предоставена на ищеца по реда на чл. 128а КТ. Видно от фиш за работна заплата за м. февруари 2020 год. начисленият на ищеца месечен бонус за м. февруари е в размер на 1055 лева, като съобразно изявленията на ищеца, кредитирани от съда като признания на неизгодни за него факти, начислената сума от 1055 лева му е заплатена. При това положение ответникът дължи сумата от 290, 17 лева – дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за м. февруари 2020 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горната сума, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане. Падежът на задължението за плащане на горната сума е 10 – то число на месеца, следващ месеца за който се дължи. Съответно размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху сумата от 290, 17 лева, считано от 10.03.2020 год. до датата на подаване на исковата молба в съда – 30.10.2020 год. е 21, 11 лева, съобразно заключението на ССЧЕ.

Решението в тази част е неправилно, същото следва да се отмени в посочената част и да се постанови друго, с което исковете по чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 290, 17 лева – дължимо трудово възнаграждение за месец февруари 2020 год. и на сумата от 21, 11 лева – обезщетение по чл. 86 ЗЗД за периода 10.03.2020 – 30.10.2020 год. да бъдат уважени.

По отношение на иска за заплащане на сумата от 1177, 09 лева, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 год., включващо: 186, 24 лева – дължим остатък от трудово възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за месец март 2020 г., 92, 77 лева – дължим месечен бонус за м. март 2020 год. и 900 лева – дължим тримесечен бонус за първо тримесечие на 2020 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума от 1177, 09 лева, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 66,05 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горната сума, считано от 10.04.2020 год. до подаването на исковата молба /30.10.2020 год./, съдът приема следното:

Според т. 2 от заключението на ССЧЕ, размерът на brutното трудово възнаграждение на ищеца за месец февруари 2020 год. е 3134, 08 лева, включващо: 750 лева – осн. заплата;

81 лева – ТСПО; 957, 91 лева – бонус; 1345, 17 лева – месечен бонус. На базата на този размер на БТВ за м. февруари 2020 год. вещото лице е изчислило и трудовото възнаграждение на ищеца за ползвания през месец март 2020 год. платен годишен отпуск от 12 р. д., като е посочило, че трудовото възнаграждение за ползвания от ищеца през м. март 2020 год. платен годишен отпуск от 12 р. д. е 1790, 88 лева; налице е разлика между дължимо /1790, 88 лева/ и платено /1604, 64 лева/ в размер на 186, 24 лева.

В случая настоящият състав намира, че размерът на БТВ за м. февруари 2020 год., въз основа на който следва да се определи и възнаграждението за ползвания от ищеца през месец март 2020 год. платен годишен отпуск е 2176, 17 лева по следните съображения: Начислената за месец февруари 2020 год. сума от 957, 91 лева е означена като „бонус“, липсват указания или пояснения за естеството на това възнаграждение, поради което следва да се приеме, че се касае за еднократно плащане, а не за такова с постоянен характер, каквито са плащанията за „месечен бонус“ и за „тримесечен бонус (премия), уговорени между страните по трудовия договор, независимо, че за всеки месец, респ. тримесечие, размерът им е различен и е обусловен от оборота на реализираните продажби.

Следователно горното възнаграждение от 957, 91 лева, означено като „бонус“, не попада в обхвата на нормата на чл. 17 от НСОПЗ, няма постоянен характер, поради което не следва да се включва в БТВ, въз основа на което се изчислява възнаграждението за ползвания от ищеца през месец март 2020 год. платен годишен отпуск от 12 р. д.

При това положение дължимото възнаграждение за ползвания от ищеца през месец март 2020 год. платен годишен отпуск от 12 р. д. е в размер на 1243, 53 лева, а заплатената на ищеца сума е 1604, 64 лева, т. е., повече от дължимото.

ССЧЕ е установила, че за м. март 2020 год. на ищеца се дължи месечен бонус в размер на 92, 77 лева и тримесечен бонус в размер на 900 лева, като в този смисъл е и справка на л. 44 от делото на РС-В., издадена от ответното дружество и предоставена на ищеца по реда на чл. 128а КТ. Няма доказателства сумата да е заплатена.

С оглед изложеното искът за заплащане на сумата от 1177, 09 лева, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 год., е основателен до размера от 992, 77 лева, като за разликата над този размер до претендираните 1177, 09 лева е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Съответно акцесорната претенция по чл. 86 ЗЗД е основателна до размера на сумата от 56, 26 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 992, 77 лева за периода 10.04.2020 год. – 30.10.2020 год., като за разликата над този размер до 66, 05 лева е неоснователна и следва да се отхвърли. Горното налага решението да се отмени в посочените части и искът по чл. 128, т. 2 КТ да се отхвърли за разликата над 992, 77 до претендирания размер от 1177, 09 лева, а искът по чл. 86 ЗЗД да се отхвърли за разликата над 56, 26 лева до претендирания размер от 66, 05 лева, като в останалите обжалвани части решението е правилно и следва да се потвърди, съобразно изложеното по – горе.

По отношение на иска за заплащане на сумата от 620, 93 лева, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец април 2020 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 133, 67 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горната сума, считано от 10.05.2020 год. до подаването на исковата молба /30.10.2020 год./, съдът приема следното:

За м. април 2020г. съобразно заключението на СЧСЕ на ищеца се дължи трудово възнаграждение в размер на 83, 55 лева, включващо: 75 лева основна заплата и 8, 55 лева – възнаграждение за ТСПО. Начислените във фиша за месец април 2020 год. суми за обезщетения по чл. 220, чл. 222 и чл. 224 от КТ не са част от работната заплата.

Поради изложеното искът за заплащане на сумата от 620, 93 лева, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец април 2020 год., е неоснователен и подлежи на отхвърляне. С оглед неоснователността на горния иск, неоснователна е и

акцесорната претенция по чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата от 133, 67 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 620, 93 лева за периода от 10.05.2020 год. до подаването на исковата молба /30.10.2020 год./.

Решението в тази част е правилно и следва да бъде потвърдено в посочената част.

Относно дължимите обезщетения по чл. 220 КТ, чл. 222 КТ и чл. 224 от КТ.

Съгласно чл. 228, ал. 1 КТ брутното трудово възнаграждение за определяне на обезщетенията по този раздел /Раздел 3, Глава 10 от КТ/, вкл. обезщетенията по чл. 220, чл. 222 и чл. 224 КТ, е полученото от работника или служителя брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение или последното получено от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение, доколкото друго не е предвидено. В случая се има предвид брутното трудово възнаграждение за последния отработен пълен месец, т. е., за месеца, през който работникът или служителят е работил през всичките работни дни. Ако работникът или служителят не е работил през целия календарен месец, а само определени дни от него, то полученото възнаграждение не може да се определи като месечно, както предвижда чл. 228, ал. 1 КТ.

Установено е по делото, че последният отработен пълен месец от ищеца е месец февруари 2020 год., тъй като през март 2020 год. ищецът е ползвал платен годишен отпуск от 12 р. д., поради което и обезщетенията по чл. 220, чл. 222 и чл. 224 КТ следва да се определят въз основа на БТВ на ищеца за месец февруари 2020 год. Размерът на БТВ за м. февруари 2020 год., въз основа на който следва да се определят обезщетенията по чл. 220, чл. 222, ал. 1 и чл. 224 КТ е 2176, 17 лева по съображенията изложени по – горе във връзка с определянето на размера на възнаграждението за ползвания от ищеца през месец март 2020 год. платен годишен отпуск от 12 р. д.

От заключението на ССЧЕ е установено, че дължимото обезщетение по чл. 220 КТ е в размер на 2103, 63 лева; по чл. 222 КТ – в размер на 2176, 17 лева, а по чл. 224 КТ за 13 р. д. – в размер на 1414, 53 лева, определени на база БТВ за месец февруари 2020 год. в размер на 2176, 17 лева.

От изявленията на ищеца, кредитирани от съда като признания на неизгодни за него факти, е видно, че заплатеното му обезщетение по чл. 220 КТ е в размер на 1880, 51 лева; заплатеното му обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ е в размер на 1945, 36 лева, а заплатеното му обезщетение по чл. 224 КТ за 2019 и 2020 год. общо за 13 р. д. е в размер на 1825, 20 лева.

Съобразно изложеното искът по чл. 220 КТ е основателен до размера на сумата от 223, 12 лева, а за разликата над този размер до претендирания размер от 795, 88 лева е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Искът по чл. 222, ал. 1 КТ е основателен до размера на сумата от 230, 81 лева, а за разликата над този размер до претендирания размер от 1177, 09 лева е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Искът по чл. 224 КТ за сумата от 204, 39 лева е изцяло неоснователен и подлежи на отхвърляне в цялост.

С оглед изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства в полза на ищеца З. Л. Ч. следва да се присъдят разноски за двете инстанции в общ размер на 854, 13 лева – заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат, съразмерно на уважената част от исковете.

С оглед изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства в полза на ответника „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. следва да се присъдят разноски за двете инстанции в общ размер на 1980, 89 лева, съразмерно на отхвърлената част от исковете. Възражението на ищеца за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение за производството пред всяка от инстанциите, съответно - 1500 лева за производството пред първата инстанция и 1980 лева за производството пред

въззивната инстанция, е неоснователно. В случая предмет на разглеждане са пет обективно кумулативно съединени иска, съответно – с правно основание чл. 128, т. 2, КТ, чл. 220 КТ, чл. 222, ал. 1 КТ, чл. 224 КТ и чл. 86 ЗЗД., поради което и съобразно и нормата на чл. 2, ал. 5 Наредба № 1/2004 год. на ВАдвС, според която за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно независимо от формата на съединяване на исковете, настоящият състав намира, че заплатените от ответното дружество адвокатски възнаграждения не са прекомерни от гледище на изискванията на чл. 78, ал. 5 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262897/02.12.2021 год., поправено с Решение № 260060/27.01.2022 год., постановени по гр. дело № 13884/2020 год. на РС-В., В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ:

1) В ЧАСТТА, с която „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. е осъдено да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от 646, 40 лева, съставляваща разликата над 675, 35 лева до присъдените 1321, 75 лева, представляващи дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за периода октомври 2017 год. до януари 2020 год. включително и са отхвърлени заявените от „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. против З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В. от гр. В. претенции под формата на **възражения за прихващане** на сумата от 1321, 75 лева **със сумите от 363, 06 лева** – начислена и изплатена по погрешка сума във фиш за работна заплата за месец март 2020 год. като възнаграждение за ползван платен годишен отпуск от 12 работни дни и от **283, 34 лева** – начислена и изплатена по погрешка сума като „бонус“ за м. април 2020 год.;

2) В ЧАСТТА, с която „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. е осъдено да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., на основание чл. 128, т. 2 КТ, сумата от 992, 77 лева, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 год., включващо: 92, 77 лева – дължим месечен бонус за м. март 2020 год. и 900 лева – дължим тримесечен бонус за първо тримесечие на 2020 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 992, 77 лева, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 56, 26 лева, на основание чл. 86 ЗЗД, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 992, 77 лева за периода 10.04.2020 год. до 30.10.2020 год.;

3) В ЧАСТТА, с която „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. е осъдено да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., на основание чл. 220 КТ сумата от 223, 12 лева, представляваща дължимо и незаплатено обезщетение по чл. 220 КТ ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 223, 12 лева, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане;

4) В ЧАСТТА, с която „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. е осъдено да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., на основание чл. 222, ал. 1 КТ сумата от 230, 81 лева, представляваща дължимо и незаплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 230, 81 лева, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане;

5) В ЧАСТТА, с която са отхвърлени предявените от З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В. срещу „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. искове за заплащане на сумата от 620, 93 лева, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец април 2020 год., на основание чл. 128, т. 2 КТ, ведно със законната лихва, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, и за заплащане на сумата от 133, 67 лева, на основание чл. 86 ЗЗД, представляваща обезщетение за забава в размер на

законната лихва върху сумата от 620, 93 лева за периода от 10.05.2020 год. до подаването на исковата молба /30.10.2020 год./;

ОТМЕНЯ Решение № 262897/02.12.2021 год., поправено с Решение № 260060/27.01.2022 год., постановени по гр. дело № 13884/2020 год. на РС-В., В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ:

1) В ЧАСТТА, с която „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. е осъдено да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., на основание чл. 128, т. 2 КТ, сумата от 184, 32 лева, съставляваща разликата над 992, 77 лева до претендирания размер от 1177, 09 лева, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 год., ведно със законната лихва, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 9, 79 лева, на основание чл. 86 ЗЗД, съставляваща разликата над 56, 26 лева до претендираните 66, 05 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 184, 32 лева за периода 10.04.2020 год. до 30.10.2020 год.;

2) В ЧАСТТА, с която „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. е осъдено да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., на основание чл. 220 КТ, сумата от 572, 76 лева, съставляваща разликата над 223, 12 лева до претендирания размер от 795, 88 лева, представляваща дължимо обезщетение по чл. 220 КТ;

3) В ЧАСТТА, с която „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. е осъдено да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., на основание чл. 222, ал. 1 КТ, сумата от 946, 28 лева, съставляваща разликата над 230, 81 лева до претендирания размер от 1177, 09 лева, представляваща дължимо обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ;

4) В ЧАСТТА, с която „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. е осъдено да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., на основание чл. 224 КТ сумата от 204, 39 лева, представляваща дължимо обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2019 год. и 2020 год. общо за 13 р. д.;

5) В ЧАСТТА, с която са отхвърлени предявените от З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В. срещу „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. икове за заплащане на сумата от 290, 17 лева, на основание чл. 128, т. 2 КТ, съставляваща неплатен остатък от дължимо трудово възнаграждение за м. февруари 2020 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горната сума, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и за заплащане на сумата от 21, 11 лева, на основание чл. 86 ЗЗД – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 290, 17 лева, считано от 10.03.2020 год. до датата на подаване на исковата молба в съда – 30.10.2020 год., както и в частта му за дължимите между страните разноси и ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ в частта за разликата над 992, 77 лева до претендирания размер от 1177, 09 лева, предявеният от З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В. срещу „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. иск по чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 1177, 09 лева, представляваща дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 год., ведно със законната лихва, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане;

ОТХВЪРЛЯ в частта му за разликата над 56, 26 лева до претендирания размер от 66, 05 лева, предявеният от З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В. срещу „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. иск по чл. 86 ЗЗД, за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 184, 32 лева за периода 10.04.2020 год. до 30.10.2020 год.;

ОТХВЪРЛЯ в частта му за разликата над 223, 12 лева до претендирания размер от 795, 88 лева, предявеният от З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В. срещу „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. иск по чл. 220 КТ, за заплащане на сумата от 795, 88 лева, представляваща дължимо обезщетение по чл. 220 КТ;

ОТХВЪРЛЯ в частта му за разликата над 230, 81 лева до претендирания размер от

1177, 09 лева, предявеният от З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В. срещу „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. иск по чл. 222, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 1177, 09 лева, представляваща дължимо обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ;

ОТХВЪРЛЯ предявеният от З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В. срещу „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. иск по чл. 224 КТ за заплащане на сумата от 204, 39 лева, представляваща дължимо обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2019 год. и 2020 год. общо за 13 р. д.;

ОСЪЖДА „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т. да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., на основание чл. 128, т. 2 КТ, сумата от 290, 17 лева, съставляваща неплатен остатък от дължимо трудово възнаграждение за м. февруари 2020 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горната сума, считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 21, 11 лева, на основание чл. 86 ЗЗД, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 290, 17 лева, считано от 10.03.2020 год. до датата на подаване на исковата молба в съда – 30.10.2020 г.;

ОСЪЖДА „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т., да заплати на З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., ул. Г.К. № 83, вх. В, ет. 7, ап. 72, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 854, 13 лева (осемстотин петдесет и четири лева и 13 ст.) – разноски за двете инстанции, съразмерно на уважената част от исковете;

ОСЪЖДА З. Л. Ч. ЕГН ***** от гр. В., ул. Г.К. № 83, вх. В, ет. 7, ап. 72, да заплати на „В.Т.“ АД с ЕИК *****, със седалище гр. Т., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 1980, 89 лева (хиляда деветстотин и осемдесет лева и 89 ст.) – разноски за двете инстанции, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Първоинстанционното решение в частта му, с която е уважен иска на ищеца З. Л. Ч. по чл. 128, т. 2 КТ до размера на сумата от 675, 35 лева, представляващи дължимо и незаплатено трудово възнаграждение за периода октомври 2017 год. до януари 2020 год. включително, ведно със законната лихва считано от подаването на исковата молба /30.10.2020 год./ до окончателното ѝ изплащане; в частта му, с която този иск е отхвърлен за разликата над 1321, 75 лева до претендираните 1351, 33 лева, т. е., е отхвърлен за сумата от 29, 58 лева, представляващо дължимо трудово възнаграждение за месец септември 2017 год., в частта му, с която искът по чл. 86 ЗЗД е уважен за сумата от 215, 47 лева, а също и в частта му, с която искът по чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 215, 47 лева до 224, 63 лева, не е обжалвано и в тези части е влязло в сила.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК, ДВ, бр. 86/2017 год.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____